

ki opredeljuje pristojnosti ravnatelja, pojavi alineja, ki ravnatelju dodeljuje odgovornost za zagotavljanje in ugotavljanje kakovosti s *samoevalvacijo* ter mu nalaga dolžnost priprave letnega poročila o samoevalvaciji šole ali vrtca (Ur. l. RS, št. 16/2007 – UPB in 36/2008).

Koncepcije kakovosti in njenega »upravljanja« naj bi bile gospodarškega izvora in so del sodobnega »menedžerskega« diskurza, njihovo prisotnost v šolskem prostoru pa je po tej plati moč opazovati kot enega od izrazov trenda »popodjetjenja« šolstva v okviru sodobnih »neoliberalnih« tendenc (cf. Laval, 2005). Po drugi strani je prav v zvezi z »neoliberalnim« diskurzom mogoče govoriti o »pedagogizaciji« ekonomije in celotne družbe. Teze o »kulturnem« ali »čustvenem« kapitalizmu poudarjajo natanko »romantizacijo« in »spiritualizacijo« domnevno »trdnega« in »praktičnega« sveta človeških potreb in produkcije, s katerima se v vse plasti družbenega življenja, zlasti pa v trošenje vnaša moment samoustvarjanja in samopotrjevanja subjekta (cf. Boltanski in Chiapello, 2005; Illouz, 2010). To, kar določa »neoliberalni« diskurz, ni le usmerjenost k »oprijemljivim«, »praktičnim« rezultatom in zadovoljevanju nevprašljivih (in neprevprašanih) človekovih potreb, temveč tudi sočasna »subjektivacija« celotne »oprijemljive« sfere potreb in produktov; vedno in povsod se mora v prvi vrsti izražati, potrjevati, razvijati in zadovoljevati »izvorna« subjektivnost, dojeta kot čista polnost samonikle vsebine in imanentnega smisla. Ta trend romantizirane subjektivacije »presežnega smisla«, ki prežema vse plasti družbenega življenja, se najočitneje izraža prav na področju šolstva in v sodobnem pedagoškem imaginariju.¹²

Izrazje, v katerem danes najpogosteje nastopa logika samonanašalne subjektivnosti, zajema predvsem koncepte kreativnosti, inovativnosti, aktivnosti, različnih oblik procesnosti in, seveda, nepregledno množico »samo-konceptov«. Avtoreferenčnost se kaže tudi v sodobnem konceptu kakovosti, ki le še na videz odgovarja »od zunaj« in trdno postavljenim kriterijem, ki bi »kakšnost« kakovosti dejansko opredelili in zameljili (ter s tem napravili »končno« in dosegljivo). K temu priča tudi na prvi pogled popolnoma nasprotna logika sodobne »standardizacije kakovosti«. V natančnem in merljivem svetu standardov ISO je najti tudi pri nas vedno bolj uveljavljen standard ISO 9001 – »sistem vodenja ka-

vacije. Svet za kakovost in evalvacije imenuje minister. Natančnejše pristojnosti Sveta za kakovost in evalvacije določi minister.« (ZOFVI-G, Ur. l. RS, št. 36/2008) Natančnejše pristojnosti Sveta so določene s *Pravilnikom o posodabljanju vzgojno-izobraževalnega dela* (Ur. l. RS, št. 74/2009).

12 Podrobnejšo analizo tega trenda v odnosu do sodobnega pedagoškega diskurza je v pričujočem zborniku najti v prispevku A. Jovanovič.